

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 560/2017-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti VINDIA, s. r. o., Pomlejská cesta 2205/2A, Šamorín, zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tpo 59/2016-285 z 24. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti VINDIA, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti VINDIA, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpo 59/2016-285 z 24. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Príkazom Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. I PO-V-44/2012-2 z 19. 12. 2012 boli podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku na bankovom účte sťažovateľky vedenom v [REDAKOVANÉ] zaistené peňažné prostriedky v sume 1 802 682,94 EUR. Súčasne boli týmto príkazom podľa § 95 ods. 3 Trestného poriadku zakázané akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami do výšky zaistenia.

... príkaz bol vydaný v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ v Dunajskej Strede pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v uznesení o začatí trestného stíhania ČVS: ORP-845/OEK-DS-2012 z 19. 12. 2012.

Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 1031/12-15 z 29. 4. 2013 bol skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie upravený a zároveň prekvalifikovaný na obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Podstata upraveného a prekvalifikovaného skutku spočívala v tom, že 5. 12. 2012 bola v prospech účtu patriaceho spoločnosti [REDAKOVANÉ] vedeného v [REDAKOVANÉ] pripísaná zahraničná úhrada v sume 997 652,70 EUR a dňa 6. 12. 2012 na ten istý účet spoločnosti [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] zahraničná úhrada v sume 805 030,24 EUR, a to od príkazcu [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] z účtu vedenom v [REDAKOVANÉ], pričom príkazca žiadny príkaz na prevod v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ] nedával, čím mala byť príkazcovi spôsobená škoda vo výške 1 802 682,94 EUR.

V súvislosti s úpravou skutku a jeho rekvalifikáciou bolo následne vydané uznesenie okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 1031/12-16 z 2. 5. 2013, ktorým bol príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov sp. zn. I PO-V-44/2012-2 z 19. 12. 2012 zrušený. V ten istý deň (2. 5. 2013) však prokurátor okresnej prokuratúry vydal pod sp. zn. I PO-V-27/2013-DS nový príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov vo výške 1 802 000 EUR na totožnom bankovom účte sťažovateľky vedenom v [REDAKOVANÉ] a súčasne zakázal akékoľvek dispozície so zaistenými peňažnými prostriedkami do výšky zaistenia.

Uvedená vec bola súčasne vyšetrovaná aj príslušnými orgánmi Talianska. Sťažovateľke je v tejto súvislosti známou informácia, že Prokuratúra Talianskej republiky pri súde v Ríme podala Sudcovi predbežného vyšetrovania pri Súde v Ríme Žiadosť o zaarchivovanie č. 66057/12 z 13. 3. 2014, ktorou ho žiadala o odloženie prípadu, keďže sa nepodarilo identifikovať páchatel'ov skutku.

Vzhľadom ku skutočnosti, že trestné stíhanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ v Dunajskej Strede nevedlo ani k vzneseniu obvinenia a ani k inému procesne relevantnému záveru, a peňažné prostriedky boli dlhodobo zaistené na účte sťažovateľky, táto dňa 14. 7. 2014 požiadala okresnú prokuratúru o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku. Jadro žiadosti bolo založené na absencii zákonných dôvodov pre zaistenie v dôsledku absencie konkrétnych skutočností nasvedčujúcich niektorému z dôvodov uvedených v § 95 Trestného poriadku. Sťažovateľka súčasne v žiadosti identifikovala právny dôvod prevodu zaistených peňažných prostriedkov z účtu spoločnosti [REDAKOVANÉ] na jej účet, poukázala na prerušenie trestného stíhania v Slovenskej republike a jeho odloženie v Taliansku.

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] súčasne podala na Okresnom súde Bratislava I návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorému konajúci civilný súd vyhovel a uznesením sp. zn. 27 Cb 51/2014, uložil [REDAKOVANÉ] povinnosť zablokovať finančné prostriedky na účte sťažovateľky do výšky 1 802 682,94 EUR. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 204/2014 z 20. 8. 2014 bolo uznesenie súdu prvého stupňa o predbežnom opatrení zmenené tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol zamietnutý.

Už v tejto žiadosti sťažovateľka poukázala aj na skutočnosť, že nezákonným rozhodnutím prokurátora o zaistení peňažných prostriedkov došlo k obmedzeniu

jej dispozičného práva k zaisteným peňažným prostriedkom a tým aj k zásahu do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 1031/12/2201-85 z 31. 7. 2014 bola žiadosť sťažovateľky zamietnutá, pričom prokurátor zjavne účelovo a nedôvodne konštatuje potrebu trvania predmetného zaistenia s odkazom na údajnú potrebu zabezpečenia nároku poškodeného na náhradu škody. Na konkrétne argumenty sťažovateľky svedčiace v prospech zrušenia zaistenia prokurátor okresnej prokuratúry nereagoval. Na podklade sťažnosti sťažovateľky o veci rozhodovala Krajská prokuratúra v Trnave (ďalej aj „krajská prokuratúra“), ktorej prokurátor uznesením sp. zn. 3 Kpt 66/13/2200-78 z 25. 9. 2014 túto ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľka podala 20. 10. 2014 na generálnu prokuratúru podnet na preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry aj krajskej prokuratúry. Podnet sťažovateľky bol vybavený upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. IV/3 GPt 203/13/1000-34 z 25. 11. 2014, ktorým prokurátorka generálnej prokuratúry konštatovala, že dôvody zaistenia peňažných prostriedkov na účte sťažovateľky naďalej trvajú, pričom odkázala na „doteraz zadováženú dôkaznú situáciu“, ktorú však nijak bližšie nekonkretizovala, čím svoje upovedomenie zaťažila vadou arbitrárnosti a svojvôle. Na podstatné námietky sťažovateľky prokurátorka generálnej prokuratúry nereagovala.

Dňa 22. 12. 2014 podala sťažovateľka na generálnu prokuratúru podanie označené ako „Podnet, resp. doplnenie podnetu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku“, ktorým opätovne namietala, že (i) podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľka ako právnická osoba nemôže byť zaviazaná na náhradu prípadnej škody poškodenému, (ii) opakované výsluchy už vypočutých svedkov iba umelo a účelovo predlžujú trestné konanie, ktoré stagnuje, a stále nedošlo ani len k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe, (iii) zaistenie trvá viac ako dva roky, čo sa približuje maximálnej možnej lehote väzby v prípravnom konaní, na čo sťažovateľka poukazoval per analogiam, (iv) zaistenie predstavuje závažný zásah do jej majetkového a právneho postavenia, keďže zákaz dispozície so zaistenými prostriedkami jej spôsobuje existenčné problémy.

Podanie sťažovateľky z 22. 12. 2014 bolo podľa obsahu posúdené ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre. Upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. IV/3 GPt 8/15/1000-8 z 5. 2. 2015, riaditeľka trestného odboru generálnej

prokuratúry konštatovala, že opakovaný podnet ako nedôvodný odkladá. Stotožnila sa pritom s „neexistujúcimi“ argumentami prokurátorky generálnej prokuratúry vyjadrenými v upovedomení z 25. 11. 2014 ako aj s rozhodnutím krajskej prokuratúry. Okrem citácie právnych predpisov týkajúcich sa zaistenia peňažných prostriedkov však na konkrétne námietky sťažovateľky vyjadrené v jej skorších podaniach a najmä v podaní z 22. 12. 2014 opätovne nijakým preskúmateľným spôsobom nereagovala. Konštatovala, že vyšetrovanie bude ďalej prebiehať podľa Trestného poriadku s cieľom náležite zistiť skutkový stav veci a až odpadne dôvod zaistenia, toto sa zruší.

Následne sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť pre porušenie jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy. Sťažnosť bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 223/2016 z 19. 4. 2016 ako zjavne neopodstatnená.

V priebehu vyšetrovania bola trestná vec pôvodne vedená na Okresnom riaditeľstve PZ v Dunajskej Strede pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 4 písm. a) Trestného zákona pod ČVS: ORP-845/OEK-DS-2012, odstúpená na Krajské riaditeľstvo PZ v Trnave, kde je vedená pod ČVS: KRP-203/2-VYS-TT-2014.

Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave z 28. 10. 2015 bolo trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 4 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v bode 3. odôvodnenia tejto sťažnosti prerušené, keďže neboli zistené skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.

Následne však paradoxne – a hlavne hrubo zneužívajúcim, nezákonným a protiústavným spôsobom – ten istý vyšetrovateľ PZ uznesením zo 14. 1. 2016 rozhodol o pokračovaní v konaní, keďže pominuli dôvody na prerušenie trestného stíhania.

Uvedené uznesenie o pokračovaní v konaní teda bolo odôvodnené jedine a výlučne tým, že došlo k zmene právnej úpravy a zavedeniu § 95a do Trestného poriadku, čo však hrubo odporuje § 228 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého sa pokračuje v prerušenom konaní len vtedy, ak pominul dôvod na prerušenie. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvodom prerušenia konania 28. 10. 2015 aprobovaným aj uznesením krajskej prokuratúry zo 7. 12. 2015 bola absencia zistenia skutočností oprávňujúcich vykonať trestné stíhanie

proti určitej osobe. Tento dôvod pritom v čase od 7. 12. 2015 do 14. 1. 2016 (cca 5 týždňov) zjavne nepominul a preto nebol dôvod na pokračovanie v konaní. Sťažovateľka má za to, že zmena právnej úpravy de lege lata nemôže byť obhájitelným a akceptovateľným dôvodom pre pokračovanie v prerušenom konaní.

O ďalšej žiadosti sťažovateľky o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov na jej účte bolo rozhodnuté uznesením krajskej prokuratúry Kv 51/13/2200 z 27. 1. 2016, ktorým bola podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť sťažovateľky o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov na účte sťažovateľky vo výške 1 802 000 EUR, a jej sťažnosť bola zamietnutá uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/3 GPt 8/15/1000-44 z 11. apríla 2016. Sťažnosť sťažovateľky proti tomuto uzneseniu generálnej prokuratúry bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 435/2016 zo 7. 7. 2016 ako zjavne neopodstatnená.

... Postup vyšetrovateľa premietnutý do uznesenia o pokračovaní v prerušenom konaní sledoval zámer účelovo vytvoriť predpoklady pre aplikáciu § 95a Trestného poriadku vo vzťahu k zaisteným peňažným prostriedkom na účte sťažovateľky. Keďže však sťažovateľka nemá v predmetnom trestnom konaní status obvineného ani poškodeného, proti uzneseniu o pokračovaní v prerušenom konaní nemohla podať sťažnosť. Jej obava o účelovosti postupu vyšetrovateľa sa potvrdila následným postupom krajskej prokuratúry, ktorá 29. 1. 2016 podala na okresnom súde... návrh na postup podľa § 95a Trestného poriadku, ktorý nadobudol účinnosť len 1. 1. 2016.

Okresný súd uznesením sp. zn. Tp/201/2016 z 12. 2. 2016 rozhodol o vrátení zaistených peňažných prostriedkov údajne poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ] vo výške 1 802 682,94 EUR, keďže podľa jeho záverov z výsledkov dokazovania v prípravnom konaní je nepochybné, že zaistené peňažné prostriedky nepatria majiteľom účtov spoločnostiam VINDIA s. r. o. a [REDAKOVANÉ], na ktorých sú peňažné prostriedky zaistené a na ďalšie konanie nie sú potrebné. Sťažovateľka sa s takýmito závermi nestotožňuje a preto podala proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu.

Krajský súd sťažnosť sťažovateľky zamietol z nasledovných dôvodov:

- súd prvého stupňa správne aplikoval § 95a účinný od 1. 1. 2016 z dôvodu, že novela Trestného poriadku účinná od 1. 1. 2016, ktorá tento postup zaviedla neobsahuje prechodné ustanovenia,

- podľa vyjadrenie poškodenej spoločnosti predmetné peňažné prostriedky boli prevedené podvodne na základe neautorizovaných prevodných príkazov, pričom malo ísť o počítačový podvod,

- svedok [REDAKOVANÉ] ako konateľ sťažovateľky nepredložil relevantný dôkaz o tom, že mu predmetné peňažné prostriedky patria,

- v konaní sa nepodarilo ustáliť [REDAKOVANÉ], ktorej boli peňažné prostriedky pôvodne požičané, a ktorá tieto mala vrátiť na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako vrátenú pôžičku,

- preto je podľa názoru krajského súdu na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní nepochybné, že zaistené peňažné prostriedky nepatria majiteľom účtov spoločnostiam VINDIA, s. r. o. a [REDAKOVANÉ], na ktorých zaistené, a na ďalšie konanie nie sú potrebné.

- ďalšie sťažovateľkou uplatnené sťažnostné dôvody ostali bez relevantnej odpovede zo strany krajského súdu.»

Podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenie krajského súdu zasahuje do jej označených práv z dôvodu, že krajský súd ústavne neakceptovateľným spôsobom zamietol jej sťažnosť, ktorá bola dôvodná bez toho, aby jej poskytol zrozumiteľnú, riadnu a odôvodnenú odpoveď na ňou predložené argumenty. Sťažovateľka preto považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Napadnuté uznesenie krajského súdu je tiež podľa názoru sťažovateľky prejavom zjavného zneužitia prostriedkov trestného práva v trestnom konaní, ktoré bolo opakovane prerušené a v ktorom sa účelovo pokračovalo len z dôvodu zmeny právnej úpravy. Absentuje v ňom akýkoľvek súvis zaistených peňažných prostriedkov s trestnou činnosťou, čomu nasvedčuje, že trestná vec „spočíva“ bez vznesenia čo i len obvinenia konkrétnej osobe, pričom tento stav trvá viac ako štyri roky. Napadnuté uznesenie podľa sťažovateľky poskytuje ochranu údajným poškodeným, ktorým v skutočnosti táto ochrana neprislúcha a ktorí o ochranu svojich práv v paralelne prebiehajúcim civilnom konaní neprejavujú skutočný záujem, a zároveň toto

napadnuté uznesenie arbitrárnym a svojvoľným spôsobom zasahuje do majetkových práv sťažovateľky, keďže ju právne a aj fakticky pozbavilo jej vlastníckeho práva k zaisteným peňažným prostriedkom. Vo vzťahu k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka tiež namieta, že *„zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky k peňažným prostriedkom zaisteným na účte síce má zákonný podklad (§ 95a Trestného poriadku), nie je však ani legitímny a ani proporcionálny, pričom tieto kritériá sa vo veci sťažovateľky v istom zmysle prelínajú“*.

Legitimita zásahu podľa názoru sťažovateľky nemôže byť daná v prípade, ak ani po štyroch rokoch od ich zaistenia nebolo preukázané, že zaistené peňažné prostriedky boli použité na spáchanie trestného činu alebo sú jeho výnosom a že patria poškodenej, resp. že nepatria sťažovateľke. Proporcionalitu zásahu podľa nej vylučuje aj subsidiarita trestnej represie vo vzťahu k iným prostriedkom právnej ochrany *„- konkrétne civilnoprávnym – keď v okolnostiach prípadu civilný súd v konaní o zaplatenie sumy 1 802 682,94 EUR doposiaľ nerozhodol, nevykonal ani jedno pojednávanie, a tento stav údajnej poškodenej spoločnosti zjavne neprekáža, keď nevyvíja adekvátnu procesnú aktivitu v tomto civilnom spore“*.

Sťažovateľka tiež zastáva názor, že v predmetnej veci nebolo možné aplikovať § 95a Trestného poriadku, pretože toto ustanovenie Trestného poriadku nadobudlo účinnosť 1. januára 2016 a k zaisteniu finančných prostriedkov na jej účte došlo ešte v roku 2012.

Namieta tiež, že v predmetnej veci nebola dodržaná ani zásada kontradiktórnosti, pretože *„napadnuté uznesenie bolo vydané na návrh prokurátora krajskej prokuratúry v expresne rýchлом čase (10 pracovných dní!!!), a to bez toho, aby o podaní predmetného návrhu mala sťažovateľka akúkoľvek vedomosť“*, a teda sa k nemu nemala ani možnosť vyjadriť, no na druhej strane Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) umožnil poškodenej spoločnosti vyjadriť sa k sťažovateľkinej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 201/2016 z 12. februára 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým okresný súd rozhodol o vrátení zaistených finančných prostriedkov poškodenej.

Sťažovateľka uvádza, že napadnuté uznesenie krajského súdu jej bolo doručené 13. marca 2017, a zároveň poukazuje na to, že adresátom tohto rozhodnutia „*nebola sťažovateľka ako právnická osoba, ale jej konateľ ako fyzická osoba*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť uznesením prijal na ďalšie konanie a aby vo veci samej takto nálezom rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti VINDIA, s.r.o. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tpo/59/2016-285 z 24. 1. 2017 porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tpo/59/2016-285 z 24. 1. 2017 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III. Spoločnosti VINDIA, s. r. o. sa priznáva náhrada trov konania v sume 374,81 EUR, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Trnave na účet JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

Zároveň sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa jej názoru napadnuté uznesenie krajského súdu „*trpí tak závažnými a ústavnoprávne relevantnými vadami, že toto bude ústavným súdom v konaní o tejto sťažnosti zrušené*“.

Ak by podľa sťažovateľky ústavný súd neodložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu „*a banka by realizovala prevod peňažných prostriedkov na označený účet do [REDAKOVANÉ], prípadné vyhovie tejto sťažnosti*

a zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu by len ťažko (ak vôbec) mohlo naplniť sledovaný účel. Peňažné prostriedky by totiž – bez odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia – v čase kasačného nálezu ústavného súdu boli na účte banky v Taliansku, čo by výrazne sťažilo, ak nie znemožnilo ich spätný prevod sťažovateľovi.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenie proti nemu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013).

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom

prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 13/01, II. ÚS 193/2010). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné zase uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 792/2013).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Porušenie označených práv sťažovateľka odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a svojvoľným spôsobom zasahuje do jej majetkových práv, pretože ju právne a aj fakticky pozbavilo jej vlastníckeho práva k zaisteným peňažným prostriedkom. Napadnuté uznesenie krajského súdu sťažovateľka považuje za prejav zjavného zneužitia prostriedkov trestného práva v trestnom konaní, ktoré bolo opakovane prerušené, účelovo sa v ňom pokračovalo len z dôvodu zmeny právnej úpravy, a v ktorom absentuje akýkoľvek súvis zaistených peňažných prostriedkov s trestnou činnosťou. Podľa názoru sťažovateľky v predmetnej veci nebolo možné aplikovať § 95a Trestného

poriadku, pretože toto ustanovenie Trestného poriadku nadobudlo účinnosť 1. januára 2016 a k zaisteniu finančných prostriedkov na jej účte došlo ešte v roku 2012, a zároveň zastáva názor, že nebola dodržaná ani zásada kontradiktórnosti, pretože uznesenie okresného súdu bolo vydané v neprimerane krátkom čase a bez toho, aby sa mala možnosť vyjadriť k návrhu prokurátora na vrátenie zaistených peňažných prostriedkov poškodenej spoločnosti, napriek tomu, že jej sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola zaslaná poškodenej na vyjadrenie.

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol podľa § 95a ods. 1 Trestného poriadku o vrátení zaistených peňažných prostriedkov bližšie špecifikovaných v predmetnom uznesení okresného súdu poškodenej spoločnosti. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po tom, ako zrekapituloval obsah uznesenia okresného súdu, obsah sťažnosti sťažovateľky (v podstate totožný s obsahom sťažnosti, ktorú predložila ústavnému súdu, pozn.), ako aj obsah vyjadrenia poškodenej, dospel k názoru, že okresný súd *«rozhodol v súlade so zákonom, keď použil ustanovenie § 95a Trestného poriadku účinného od 01. 01. 2016, nakoľko novela Trestného poriadku k ustanoveniu § 95a účinnému od 01. 01. 2016 neobsahuje prechodné ustanovenie, preto platí, že sa rozhoduje podľa Trestného poriadku účinného v čase konania a rozhodnutia.*

Súd I. stupňa tiež rozhodol v súlade so zákonom, keď vyhovel návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že aktuálne je potrebné konanie opísané v úvode skutkovej vety uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 16. 12. 2012 právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal páchatel dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 05. 12. 2012 bola v prospech účtu... vedenom v [REDAKOVANÉ] .. patriaceho spoločnosti [REDAKOVANÉ] pripísaná zahraničná úhrada vo výške 997.652,70 Eur a dňa 06. 12. 2012 bola v prospech účtu... vedenom [REDAKOVANÉ] patriaceho spoločnosti [REDAKOVANÉ] pripísaná zahraničná úhrada vo výške 805.030,24 Eur od príkazcu [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ] z účtu... vedenom v [REDAKOVANÉ].

██████████, pričom spoločnosť ██████████ žiadny príkaz na prevod finančných prostriedkov banke ██████████ v prospech spoločnosti ██████████ nedávala, právo autorizácie prevodov poprela, čím bola spoločnosti ██████████, so sídlom ██████████ spôsobená celková škoda vo výške 1.802.682,94 Eur.

Vzhľadom k tomuto postupu bolo potrebné, aby prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda súčasne s uznesením sp. zn. 2 Pv 1031/12/2201-16, zo dňa 02. 05. 2013 zrušil príkaz sp. zn. I PO-V-44-2012 vydaný dňa 19. 12. 2012 a následne toho istého dňa t. j. 02. 05. 2013 vydal príkaz Sp I PO-V-27-2013-DS, ktorým zaistil peňažné prostriedky vo výške 1.802.000 Eur na účte ... patriacom spoločnosti VINDIA, s.r.o. a vedenom v ██████████. Súčasne prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda dňa 02. 05. 2013 vydal aj príkaz sp. zn. I PO-V-28/2013-DS, ktorým zaistil peňažné prostriedky vo výške 682,94 Eur na bankovom účte... vedenom v ██████████ a patriacom spoločnosti ██████████, čo predstavovalo zostávajúcu čiastku z celkovej neoprávnenej pripísanej zahraničnej úhrady.

Poškodená spoločnosť ██████████ zastúpená ██████████ žiadosťou zo dňa 21. 08. 2014 žiadala o vydanie zaistených peňažných prostriedkov, avšak na účet IBAN: ██████████ vedený v banke ██████████. V priebehu prípravného konania si spoločnosť ██████████ uplatnila nárok na náhradu škody a pripojila sa k trestnému stíhaniu. Súčasne navrhla, aby peňažné prostriedky, ktoré boli podvodne prevedené na základe platobných príkazov, zostali naďalej zmrazené až do vyjasnenia situácie a identifikácie legitímneho vlastníka peňažných prostriedkov. Spoločnosť ██████████, je talianska banka, ktorá správcovským spoločnostiam ako je aj ██████████ poskytuje najmä služby depozitnej banky a služby úschovy. Dňa 12. 12. 2012 spoločnosť ██████████ oznámila banke ██████████, že prevodné príkazy v celkovej výške 1.802.682,94 Eur v prospech spoločnosti ██████████ nikdy neautorizovala a požiadala banku o ich okamžité zrušenie. Banka však zistila, že uvedené prevody už boli realizované prostredníctvom systému bankovníctva využívaného vzdialený prístup pod názvom „SetWep“ v prospech spoločnosti ██████████ do ██████████

██████████ konateľ spoločnosti VINDIA, s. r. o. a ██████████ vo svojich tvrdeniach v prípravnom konaní uviedol, že spoločnosť VINDIA, s. r. o. ako veriteľ na základe zmluvy o pôžičke poskytla spoločnosti ██████████ ako dlžníkovi sumu vo výške 1.795.000 Eur, ktoré sa dlžník zaviazal vrátiť do 31. 12. 2012 na účet veriteľa... vedený v ██████████. Následne spoločnosť ██████████ ako veriteľ na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 10. 2012 poskytla peňažné prostriedky v uvedenej výške fyzickej osobe ██████████, dlhodobý pobyt ██████████ ako dlžníkovi, ktorý sa zaviazal tieto finančné prostriedky vrátiť najneskôr do 31. 12. 2012 na účet spoločnosti ██████████. Predmetnú pôžičku s dlžníkom však nerealizoval on osobne.

██████████ generálny riaditeľ spoločnosti ██████████ a ██████████ generálny riaditeľ banky ██████████ uviedli, že spoločnosti ██████████ a VINDIA s.r.o. ako aj ██████████ a ██████████ nikdy neboli klientmi a obchodnými partnermi spoločnosti ██████████ ani banka nikdy nemala s vyššie uvedenými osobami žiaden vzťah ani kontakty. Sporné bezhotovostné prevody boli vykonané na základe počítačového podvodu a preto žiadali, aby zaistené peňažné prostriedky boli vrátené resp. boli prevedené späť na účel patriaci spoločnosti ██████████, ktorý predložili.

Podľa svedka ██████████ v roku 2012 dostal ponuku od ██████████ na spoluprácu v rámci spoločnosti ██████████ týkajúcu sa obchodnej príležitosti ponúkanej ██████████. Na základe toho spoločnosť VINDIA, s. r. o., ktorej je konateľom, požičala finančné prostriedky vo výške 1.795.000 Eur spoločnosti ██████████ s tým, že podľa zmluvy o pôžičke mala ich vrátiť do 31. 12. 2012 aj s úrokmi vo výške 1,5 % z požičanej sumy. Konateľom spoločnosti ██████████ je od 04. 06. 2012, peniaze odovzdal do rúk ██████████ dňa 25. 06. 2012 pri podpise zmluvy o pôžičke. ██████████ za spoločnosť ██████████ odovzdal peniaze ██████████, s ktorou, ako sám uviedol, sa osobne poznal. Naposledy však s ňou bol, keď jej odovzdal peniaze. ██████████ konateľ spoločnosti VINDIA, s. r. o., preto považoval sumu ktorá bola prevedená na účet spoločnosti ██████████ za vrátenú pôžičku.».

Krajský súd uzavrel, že dôkazy, ktoré boli v prípravnom konaní vykonané, „nasvedčujú tomu, že zo strany spoločnosti VINDIA, s. r. o. a [REDAKOVANÉ] išlo len o fiktívne kroky, nakoľko už spôsob spolupráce [REDAKOVANÉ] s [REDAKOVANÉ] a následne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] tomu nasvedčuje. [REDAKOVANÉ], konateľ spoločnosti VINDIA, s. r. o., a [REDAKOVANÉ] sa podľa ich samotných vyjadrení nestretli a nevideli asi 13 rokov, na základe stretnutia po 13-tich rokoch odovzdal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v hotovosti 1.795.000 Eur a ten ich následne odovzdal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorú sa vôbec nepodarilo ustáliť. Zo správy KR polície Plzenského kraja zo dňa 18. 09. 2013 vyplýva, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá sa zdržovala na adrese [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na uvedenej adrese nebývala, nakoľko uvedený dom je neobývaný. Správa z cudzineckej polície uvádza, že osoba pod takýmto menom mala na území Českej republiky povolený pobyt do 24. 05. 2011, ďalšie poznatky k jej pobytu zistené neboli. Svedok [REDAKOVANÉ] v rámci celého vyšetrovania nepredložil relevantný dôkaz o tom, že peňažné prostriedky, ktoré boli v dňoch 05. a 06. 12. 2012 pripísané na účet spoločnosti... patriaci [REDAKOVANÉ] vedený [REDAKOVANÉ], mu patria.“.

Vzhľadom na uvedené krajský súd „preto zhodne ako súd I. stupňa dospel k záveru, že na základe výsledkov dokazovania v prípravnom konaní je nepochybné, že zaistené peňažné prostriedky nepatria majiteľom účtov spoločnostiam VINDIA, s. r. o. a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na ktorých sú peňažné prostriedky zaistené, a na ďalšie konanie nie sú potrebné.

K dôvodom sťažnosti a ďalším podaniam [REDAKOVANÉ] konateľa spoločnosti VINDIA, s. r. o. je potrebné uviesť, že súd I. stupňa postupoval v súlade s Trestným poriadkom. V tomto konaní spoločnosť VINDIA, s. r. o. nie je poškodenou stranou, zaistenie peňažných prostriedkov bolo v súlade s ustanovením § 95 Trestného poriadku, návrh prokurátora a postup súdu I. stupňa bol v súlade s ustanovením § 95a Trestného poriadku, postupom talianskej poisťovne v prípade zaplatenia poisťnej sumy nie je súd viazaný.

Keďže krajský súd nezistil dôvod pre zmenu alebo zrušenie napadnutého uznesenia, sťažnosť [REDAKOVANÉ], konateľa spoločnosti VINDIA, s. r. o. ako nedôvodnú zamietol.“.

Ako z citovaného vyplýva, krajský súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, primeraným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, prečo bolo v predmetnej veci prípustné aplikovať § 95a Trestného poriadku, a následne poukázaním na podstatnú časť dosiaľ vykonaného dokazovania zhrnul, prečo nebolo možné vyhovieť sťažnosti sťažovateľky. Aj napriek tomu, že krajský súd neposkytol sťažovateľke odpoveď na všetky ňou nastolené otázky, ústavný súd nemôže konštatovať, že by jeho rozhodnutie bolo arbitrárne či nedostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho, resp. sťažnostného), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne udržateľné. Skutočnosť, že krajský súd vo svojom rozhodnutí vyslovil právne závery, ktoré sťažovateľka nepovažuje za správne či dostatočné a s ktorými nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že v predmetnej veci nebola dodržaná ani zásada kontradiktórnosti, pretože uznesenie okresného súdu bolo vydané v neprimerane krátkom čase a bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť vyjadriť k návrhu prokurátora na vrátenie zaistených peňažných prostriedkov poškodenej spoločnosti, napriek tomu,

že jej sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola zaslaná poškodenej na vyjadrenie, ústavný súd uvádza, že tieto jej námietky nie sú opodstatnené.

Zásada kontradiktórnosti konania je všeobecnou zásadou trestného konania, ktorá sa však v plnej miere uplatňuje v konaní pred súdom a len v obmedzenom rozsahu aj v prípravnom konaní (napr. v rámci rozhodovania sudcu pre prípravne konanie o väzbe či využitia § 213 Trestného poriadku, pozn.), preto skutočnosť, že okresný súd rozhodol o návrhu prokurátora rýchlosťou, ktorá nevyhovuje sťažovateľke, či preto, že jej nepredložil tento návrh na vyjadrenie, nespôsobuje porušenie tejto zásady a zároveň to nie je ani dôvodom na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. Navyše, Trestný poriadok ani neustanovuje v prípade konania podľa § 95a povinnosť predložiť návrh prokurátora na vyjadrenie stranám konania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd uvádza, že keďže ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017